

GENEL TÜRKÇE BAĞLAMINDA TÜRKİYE TÜRKÇESİNDE ŞİMDİ VE İŞTE SÖZCÜKLERİNİN ETİMOLOJİSİ*

Marek STACHOWSKI**
Çeviren: Hülya KAYA***

Türkiye Türkçesinin söz varlığının kökenini araştırırken, genel Türkçe arka planının da dikkate alınması gerektiği kesinlikle şüphe götürmez. Bu gerçek, bazı durumlarda birçok başka durumda olduğundan çok daha esastır. Burada da genel Türkolojiye ait bir dil karşılaştırması yapılmadan önce kökenleri açıklanamayan sözcükler üzerinde durulacaktır.

Ttü. *şimdi* sözcüğünün etimolojisi, VEWT ve Eren 1999 gibi sözlüklerde bulunmamaktadır. A. Tietze'nin hazırladığı sözlük ise sadece E'ye kadar yayınlanmıştır. Bununla birlikte sözcüğün yapısı oldukça kolay görülebilir: < ş + *imdi*. Bu sözcük Eatü. kayıtlarında *uş imdi* (Tekin 1996: 256) ile onaylanır.

Bu *imdi* üzerinde daha fazla durmayacağız. Bizim amacımız çerçevesinde bunun fazla sorun yaratmadığını söylemek yeterli olacaktır; çünkü bu sözcük AnaTü. **amtı*'yı (> MK. *amdi*) yansıtmaktadır ve bu da **am*'dan gelmektedir (> Tuv. *am* “şimdi”, Koyb. *am(ok)*, Tel. *em* ~ *emok* “hemen şimdi, tam şimdi”;¹ Tekin 1996: 256).

Önsesteki düşme (Eatü. *uş imdi* > Ttü. *şimdi*) de fazla sorun yaratmamaktadır; çünkü bu tip ses düşmelerine başka örnekler mevcuttur. Örneğin:

[a] Ttü. *sıtma* < **ıstıma* < *ıstı-* (ËSTYa I: 671; Eren 1999: 367) < AnaTü. **√ıs-* **ılık olmak/ısınmak* > **ısıg* > **ısıg-çak* > Ttü. *sıcak*;

[b] Gag. *sırgan* = Ttü. *ısrıgan* < *ısrı-* “ısırmak” (ËSTYa II: 672).

Bu dört sözcüğün her biri (*uş imdi*, **ıstıma*, **ısıgçak* ve *ısrıgan*) üç heceden oluşmaktadır. Ortada bulunan hece dar bir ünlüyü temel alır. Bu durumda Türkçe sözcükler bilindiği gibi hecelerden birinin kısaltımına eğilimlidir. Bu da çoğunlukla

* Makalenin özgün künyesi: “Die etymologie von ttü. *şimdi* ‘jetzt’ und *işte* ‘voilà’ vor gemeintürkischem Hintergrund”, *Studia Etymologica Cracoviensia*, vol. 12, Kraków 2007, 171-176.

** Prof. Dr., Jagiellonian University, Institute of Oriental Philology, Kraków-POLONIA

*** Yrd. Doç. Dr. Dokuz Eylül Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi Mütercim Tercümanlık Bölümü.

¹ Sık sık (ä) ile gösterilen geniş e için burada (e) kullanıyorum. Diğer yandan Türk dillerinde oldukça ender görülen (daha) dar e için (e) kullanıyorum. Modern Türkiye Türkçesindeki kayıtlar/belgeler, geçerli Türkiye Türkçesi imlasına göre yazılmıştır.

orta hece ünlüsünün düşmesiyle gerçekleşir; ancak burada bu mümkün değildir; çünkü bu durumda üç ünsüzlü bir grup oluşurdu (**uşmdi*, **istma*, **ısgçak*, **ısrğan*). Bu da Türkçe için söz konusu olamaz. Son hece ünlüsünün düşmesi de mümkün değildir. *ısrğan* ve **ısgçak* sözcüklerinde son hece ünlüsünden sonra bir ünsüzün gelmesi sones düşmesini engeller; *uş imdi* ve **ıstma* sözcüklerinde ise sones olarak *-md* veya *-tm* gelirdi, ki bu da Türkçeye uygun değildir. Böyle bir durumda önses ünlüsü düşmesi bu tür sözcükleri bir hece kadar kısaltmanın tek yoludur.

Ttü. *şimdi* sözcüğünün VEWT ve Eren 1999'da yer almayışı, Clauson 1972: 156, ETYa I: 357 ve Tatarincev 2000: 107 gibi etimoloji sözlüklerinde ise, AnaTü. **amty* kelimesinin yansımalarına ayrılan maddelerde anılmaması, bu kavramın biçimbirimsel yapısının ve kökeninin henüz açıklığa kavuşmamış olduğunu açıkça göstermektedir.

Aşağıda Ttü. *şimdi* sözcüğünün önsesi *-ş'*yi daha yakından inceleyelim. Bu *-ş'* ve Eatü. *uş* ögelerini, eski yazıtlardan tanıdığımız ve muhtemelen en önemli işlevi gösterme/pekiştirme olan *oş ~ üş ~ iş* olarak tanımlamamıza² engel oluşturacak bir durum yoktur. Ancak bu ögenin AnaTü.de yeniden kurulması pek kolay değildir.

Bir yandan, kayıtlarda geçen ses varyantının (*oş ~ uş ~ üş ~ iş*) hangisinin ilk olduğuna karar vermek zordur; ancak hepsi AnaTü. **Vş'*e işaret etmektedir.

Diğer yandan, bu ses varyantlarını Yakutça dil malzemesinden ayırmamak gerekir; Yakutça yapılarında ise, her zaman **ş(V)* izine rastlanmaktadır. Burada **ş(V)* ünlüsü, ünsüz ile başlayan tabanın ilk hecesinin ünlüsü ile aynı olur. Örneğin Yak. *subu* "tam bu" (< *bu*), *samanna* "tam/işte burada" (< *manna* "burada"), *samannık* "aynen/tam bunun gibi" (< *mannık* "bunun gibi biri"), *siti* "tam şuradaki" (< *iti* "şuradaki"), *sol* "işte o" (< *ol* "o"), *soččo* "tam/işte onun kadar" (< *oččo* "şunun kadar") vb. **ş(V)*'de yer alan ünlünün durumu belirsizdir. Genel Türkçenin ses dizemiyle uyumlu kalmak için bunu **şC-* (< **Vş' + C-*) grubundan ses türemesi olarak alabiliriz. Ancak bunu çürüten iki durum söz konusudur: (1) Türk dillerinde ses türemesinde ünlü normalde dardır ve ilk hecenin ünlüsüyle sadece ses uyumu konusunda örtüşür; (2) Yakutçadaki pekiştirmeli *s-* yapılarında her zaman ilk hece vurgulanır: *sübu*, *sámanna*, vb. Ttü. *şimdi* sözcüğünde de ilk hece vurgulanır. Vurgunun, bilhassa türeme seste yer alması çok şaşırtıcı olurdu. Yakutçanın mekanizması, Türkçede başka bir yerde ve muhtemelen hiçbir zaman görülmeyen bir çeşit "önses benzeşmesi"³ni andırmaktadır.

Yakutçanın **ş(V)*- pekiştirmeli yapısı bir anlamda modern Türkiye Türkçesindeki ilk hece tekrarına benzemektedir. Ancak şöyle bir farklılık vardır: Günümüzde Türkiye Türkçesinde hece bitişindeki ünsüzün yerine *p*, *r*, *m* veya *s* getirilirken (Örn. Ttü. *belli* → **bel-belli* > *besbelli*), Yakutçada sözcüğün ön ünsüzü yerine *s* getirilir (Yak. *bu* "bu" → **bu-bu* > *subu* "işte bu"). Öte yandan Yakutçada mevcut *samanna*

² İlgili dillerdeki yazılı kayıtlar için bkz. ÊSTYa I 492.

³ Krş. Sardinya dilinin Roman dilbilimine göre tanımı: "Paragog, ünsüz ile biten sözcüklerde son ünlünün kopyasının eklenmesi olarak bilinen olguya verilen addır: (Sardinya dili) [parayulaza] < Latince *parabolas* ("benzetme, mesel") (Pöckl/Rainer 1990: 59). Yakutça yapımlarda ise sözcükler ilk hecenin ünlüsünün bir kopyasını alır.

yerine *manna* “burada” sözcüğünün **man-manna*’ya dönüştürüldükten sonra **san-manna*’ya (? > **sam-manna*) dönüştürülmesi beklenirdi. Bu nedenle burada hece tekrarı yerine, daha çok bir (önek biçiminde?) pekiştirme yapısı (veya pekiştirme bileşeni) görmek daha uygun olacaktır.

Kırgızca *ušu(l) ~ ošo(l)*, Kazakça *osu*, vb. “o, ilgili” (Kotwicz 1951: 114) olduğu gibi VCV yapıları (ünlü-ünsüz-ünlü yapısı), kanımca Yakutçadaki yapılardan farklıdır. Aksi takdirde bir dilde önses-*o*’nun, diğerinde bir sones -*u*’nun, bir başkasında da hiçbir sesin düşmediği AnaTü. **ošu* veya benzer bir ögenin varlığını varsaymak gerekirdi; ancak bu pek inandırıcı olmazdı. Ben bu yapılarda daha çok pekiştirici **Vš* ile gösterme zamiri **o(l)* “o”dan oluşan bir bileşim görüyorum.

Aynı pekiştirme unsuru **Vš*’yi Ttü. *ište*’de görmek istiyorum (ayrıca bu sözcüğün de ilk hecesi vurguludur). Bu sözcük Eren 1999’da yer almamaktadır. ÈSTYa I: 493’te ise, *ište*’nin pekiştiriciliği anlaşılan ve bazı bağlamlarda “o, ilgili” olarak çevrilebilen *iš*’e ait sözlükselleştirilmiş bir bulunma durumu yapısı olduğu yazmaktadır (ÈSTYa I: 493). Bu yorum, muhtemelen daha eski bir ifade biçimi olan *iš bunda* “işte burada” ile desteklenebilir belki ama ben bu yorumun doğruluğundan en az iki nedenle şüpheliyim.

Birincisi, bir pekiştirme unsuru tümce içinde tek başına yer almaz ve bu nedenle de çekime girmez. İkincisi ise buradaki anlam gelişimi doğrudan anlaşılamaz, çünkü “bunda” ve “şunun içinde” gibi bir bulunma durumu anlamından “işte” anlamı nasıl gelişmiş olabilir?

Türkiye Türkçesi *ište* sözcüğünde bulunan sones -*te*’yi ben AnaTü. **te* zamirinin (“o, ilgili”) bir izi olarak yorumluyorum. Gerçi bu sözcük modern Türk dillerindeki kayıtlarda çok az geçer (en azından Sibiryada dışında), ama yine de bu öge vardır ve bu konuda bazı kayıtları sunmaya değer.

Ancak **te* zamirinin (örneğin AnaAlt. arka planı veya AnaUral. **tš* “bu”, **tš* “o, ilgili” ile olan ilişkisi gibi) diğer makul bağlantıların Türkçe etimolojisi açısından bir anlamı olmadığını ve bu nedenle burada daha fazla tartışılmayacağını özellikle vurgulamak gerekir.

Tofalarca *tē* “o, ilgili” (Rassadin 1978: 256; 1995: 264) sözcüğünde iki durum çekimi de bulunmaktadır: *tēge* “oraya”, *tēde* “orada” (Rassadin 1995: 76). Tofalarca *tē*’nin anlamı konusunda Rassadin 1971: 80 önemli bir eklemede bulunur: “o, ilgili, şu, (konuşmacının görme mesafesinde bir cisim/eşya)”. Bunun, günümüzde *ište*’nin kullanıldığı konuşma durumlarına uyduğu anlaşılmaktadır.

Tuvacada bunun yerine *dḡ ~ dū ~ dō ~ dū ~ dā*, ağızlarında *dē ~ dī* bulunur (Tatarincev 2002: 237; Pal’mbach 1953: 610; *dā* varyantı sadece *mom* kavramı altındaki örneklerde bulunmaktadır.) Böylece AnaTü. için ünlünün yeniden nasıl kurulacağı sorusu ortaya çıkar (Bunun için aşağıya bakınız). Ancak Tuvaca başka bir soruyu da dayatır: Bulunma durumu çekimleri *dḡnde ~ dūnda* “orada” şekillerindeki -*n*- ünsüzü

nasıl açıklanabilir? (Tofalarca –n-’siz, *tēde* “orada” ile karşılaştırınız, yukarı bakınız). Saf Türkçe dil zemininde, **tegi* (< **tekü*) “o, oralı, oradaki”den yola çıkmanın belki daha doğru olacağı düşüncesi yürütülebilir ki, bu durumda Tuvacadaki *dġnde* ~ *dūnda* “orada” şekli, **te-gi* (? **te-kü*)-*n-de* “onun içinde” = “orada” türevinden gelişmiş olur.

Oysa Tuvaca konusunda başka bir açıklama daha uygun görünmekte. Bu açıklamaya göre, Moğolcadan ödünçlenen *tende* “orada”nın (Lessing 1960: 801a) Tuvaca *dġ* ~ *dū* “o, ilgili, şu” ile içiçe geçmesi söz konusudur.

Çulmcada hem *teg* “o, ilgili, şu” (Birjukovič 1984: 62) hem *te* (Pomorska 2004: 167, madde 3.6.), hem de *te yēd-uŋge* “o haftada”⁴ kalıbı (Pomorska 2004: 136, madde 3.6.) vardır. Çulmca *teg* muhtemelen **tegi*’den gelmektedir, diğer bir deyişle Çul. *teg* < **tegi* < **tekü* < **te* > Çul. *te*.

Kırgızcada *tigi*’nin “o, ilgili, şu” (< **te-gi*) yanı sıra bir de *tetigi* (Kotwicz 1951: 114) vardır. **tegi* “o, ilgili, oradaki” günümüzde Şor. *tigġ* ve Oyr. Hks. Kıpç. *tigġ* (Räsänen 1957: 36’da yanılarak Hakasça *tigġ* denmiştir), ayrıca Küer. *tigi* *ōlak* “o oğlan” (Radloff 1868: 695) olarak görülmektedir. Bu zamirin ikinci hecesi, çok iyi bilinen **kü* ekidir; bunun için bakınız Ttü. *hangi* < AnaTü. **kāh(V)*⁵ “hangi” ve Çuv. *śakā* “bu” < **yekü* < AnaTü. **ye* = Oyr. Osm *ye* “işte böyle!” (Poppe 1926: 82). Bu ögenin anlamı ve işlevi pek açıklığa kavuşmamıştır. Kotwicz 1936: 78, bunun muhtemelen “ve, de/da” anlamına geldiğini tahmin etmektedir.⁶

Görüldüğü üzere **te* zamirindeki ünlünün ses değeri pek açık değildir. Hâlbuki bu uygunsuzluk esasen ancak Tuvacada mevcuttur. Bu yüzden, kanımca en çok kabul edilebilir çözüm, şimdilik Ana Türkçe bir kısa *-e-’yi tasarlayıp bu fenomenin açıklamasını ileriki bir tarihe ertelemektir.

Ayrıca ortaya çıkan ünlü uzunluğu meselesi var. Sadece Tofalarca ve Tuvacada uzun bir ünlü bulunmaktadır ve bu ünlünün –her iki dilin de tarihçesinden bilindiği gibi– AnaTü.deki ilk hecesinde uzun ünlüyü yansıtması mümkün değildir. Böylece bu sesli, en çok **tegi*’nin son hecesinin düşmesinden sonraki yedek uzatma ile açıklanabilir. Diğer bir deyişle *tē* < *tegi* < **te* (+ **kü*). Sonesin düşmüş oluşu, büyük bir ihtimalle gösterme zamirinin yüksek kullanım frekansıyla bağlantılıdır.

Sonuç itibariyle: Ttü. *işte* < AnaTü. **Vš*, pekiştirme unsuru (+ *imdi* “şimdi” > **Všimdi* [= Eatü. *uš imdi*] > Ttü. *şimdi*) + AnaTü. **te* “o, ilgili, şu [konuşmacının

⁴ Çul. *yēdm* ‘hafta’ < *yēdi kün* ‘yedi gün’. İkinci hecede yer alan damaksız sesli muhtemelen Çul. metinlerde sık sık görülen bir yazım hatasıdır. Bunun için bkz. Pomorska 2004: 28ff. Yazar, kendi Çul. koleksiyonundan başka kayıtları da hizmetime sunduğu için kendisine müteşekkirim: Çil. *teg čana* [...] *pu čana* [...] ‘o tarafta/sayfada [...], bu tarafta/sayfada’ [...] (özgün kaynaktan olduğu gibi değil: ‘на одной стороне [...], на другой стороне [...]’); *teler* ‘свои люди’; *teg künde* ‘o ilgili gün’; *po yildis koyād* ‘yarukrak te yildistardın’ ‘bu yıldız o yıldızlardan daha çok parlıyor’ (özgün kaynaktaki gibi değil: ‘Эта звезда горит ярче всех звезд’).

⁵ Bu zamirin yansımaları için bakınız Schönig 1995.

⁶ Bu, Meninski sözlüğündeki (III 5641) örneğe aşağı yukarı uymaktadır: *ye bu hāl*... ‘hic ergo status...’ = ‘ve bu durum...’ (sözcük orada ‘aut, vel, sed, at; igitur’ = ‘veya, ama; yani’ gibi çevrilmiş olmasına rağmen). Meninski’nin (III 5641) yorumu: “Frequens est hoc ۴ ye pro ۲ ya apud Poëtas [...]” üslup açısından doğru olabilir ama buna rağmen *ye*’nin gerçekten de şekil değişmesine uğramış *ya*’dan geldiğini garanti edemez.

görüş mesafesinde]”. Buna paralel biçimsel yapı için bakınız Ttü. *işbu* “(işte) o”, Krg. *oşol* = Yak. *sol* “(işte) o”.

Kısaltmalar ve Kaynakça

Çul. Çulımca
Çuv. Çuvaşça
Eatü. Eski Anadolu Türkçesi
Hks. Hakaşça
Kıpç. Kıpçakça
Kırg. Kırgızca
Koyb. Koybalca
Küer. Küerikçe
Osm. Osmanlıca
Oyr. Oyratça
AnaTü. Ana Türkçe
Tel. Teleütçe
Ttü. Türkiye Türkçesi
Tuv. Tuvaca
Yak. Yakutça

- ÈSTYá: Sevortyan, E. V. (1974-) *Ètimologičeskiy slovar' tyurkskih yazıkov. I-*, Moskva: İzdatel'stvo “Nauka”.
- Vewt: Räsänen, M. (1969), *Versuch eines etymologischen Wörterbuchs der Türksprachen*, Hel'sinki.
- Biryukoviç, R. M. (1984), *Leksika Çulımsko-tyurkskogo yazıka*, Saratov.
- Clauson, Sir G. (1972), *An Etymological Dictionary of Pre-Thirteenth-Century Turkish*, Oxford: Clarendon Press.
- Eren, H. (1999), *Türk Dilinin Etimoloji Sözlüğü*. Ankara.
- Kotwicz, W. (1936), *Les pronoms dans les langues altaïques*, Kraków.
- (1951), “Studia Nad Językami Altajskimi”, *Rocznik Orientalistyczny* 16: 1-317.
- Lessing, F. D. (1960), *Mongolian-English Dictionary*, Berkeley & Los Angeles.
- Meninski à Mesgnien, F. *Thesaurus Linguarum Orientalium Turcicae . Arabicae . Persicae. Viennae 1680 [2. Auflage: ed. M. Ölmez/ S. Stachowski, İstanbul 2000]*.
- Pal'mbach, A. A. (1953), *Russko-Tuvinskiy Slovar'*, Moskva.
- Pöckl, W-Rainer, F. (1990), *Einführung in die romanische Sprachwissenschaft*, Tübingen.

- Pomorska, M. (2004), *Middle Chulym Noun Formation*, Kraków.
- Poppe, N. (1926), “Die Tschuwassische Sprache in ihrem Verhältnis zu den Türk-sprachen”, *Körösi Csoma Archivum* 2: 65-83.
- Radloff, W. (1868), *Proben der Volksliteratur der türkischen Stämme Süd-Sibiriens*, II, St. Petersburg.
- Räsänen, M. (1957), *Materialien zur Morphologie der türkischen Sprachen*, Helsinki.
- Rassadin, V. I., (1971), *Fonetika i Leksika Tofalarskogo Yazıka*, Ulan-Ude.
- (1978), *Morfologiya tofalarskogo yazıka v sravnitel'nom osveşçenii*, Moskva.
- (1995), *Tofalarsko-russkiy, russko-tofalarskiy slovar'*. Irkutsk.
- Schönig, C. (1995), “qa:ño und Konsorten”, Erdal, M.-Tezcan, S. (ed.): *Beläk Bitig* [FS G. Doerfer], Wiesbaden: 177-187.
- Tatarincev, B. I. (2000), *Ètimologiçeskiy slovar' tuvinskogo yazıka*, I, Novosibirsk.
- (2002), *Ètimologiçeskiy slovar' tuvinskogo yazıka*, II, Novosibirsk.
- Tekin, T. (1996), “Altaic Etymologies, I”, *International Journal of Central Asian Studies* 1: 245-268.
- Tietze, A. (2002), *Tarihi ve Etimolojik Türkiye Türkçesi Lugati I/Sprachgeschichtliches und Etymologisches Wörterbuch des Türkei-Türkischen*, İstanbul-Wien.